

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (piąta izba)

z dnia 4 lipca 2006 r. *

W sprawie T-304/02

Hoek Loos NV, z siedzibą w Schiedam (Niderlandy), reprezentowana przez adwokatów J.J. Feenstrę i B.F. Van Harinxmę thoe Slootena,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez A. Bouqueta, działającego w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

mającej za przedmiot wnioszek o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2003/207/WE z dnia 24 lipca 2002 r. w sprawie postępowania na mocy art. 81 traktatu WE (sprawa COMP/E-3/36.700 — Gazy przemysłowe i medyczne) (Dz.U. 2003, L 84, str. 1), a ewentualnie, wnioszek o obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą,

* Język postępowania: niderlandzki.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (piąta izba),

w składzie: M. Vilaras, prezes, F. Dehousse i D. Šváby, sędziowie,
sekretarz: I. Natsinas, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 19 stycznia 2006 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

- 1 Skarżąca jest niderlandzką spółką zajmującą się produkcją, sprzedażą i dystrybucją gazów przemysłowych i medycznych oraz sprzętu, systemów i usług z tym związanych.
- 2 W grudniu 1997 r. oraz w ciągu 1998 r. Komisja, na podstawie art. 14 ust. 2 i 3 rozporządzenia Rady nr 17 z dnia 6 lutego 1962 r., pierwszego rozporządzenia wprowadzającego w życie art. [81] i [82] traktatu (Dz.U. 1962, 13, str. 204),

przeprowadziła kontrole w pomieszczeniach należących do skarżącej i do różnych spółek działających również na rynku gazów przemysłowych i medycznych, w tym przypadku AGA Gas BV, Air Liquide BV, Air Products Nederland BV (dalej zwanej „Air Products”), Boc Group plc (dalej zwanej „BOC”), Hydrogas Holland BV, Messer Nederland BV (dalej zwanej „Messer”) oraz Westfalen Gassen Nederland BV (dalej zwanej „Westfalen”).

- 3 Po zażądaniu od wymienionych wyżej spółek informacji na podstawie art. 11 rozporządzenia nr 17, w dniu 9 lipca 2001 r. Komisja skierowała do ośmiu spółek działających w tej branży, w tym do skarżącej, pismo w sprawie przedstawienia zarzutów.
- 4 W odpowiedzi skarżąca nie zakwestionowała opisanego w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów stanu faktycznego. W następstwie likwidacji AGA Gas, spółka dominująca, AGA AB, udzieliła merytorycznej odpowiedzi na to pismo w imieniu swej dawnej spółki zależnej, stwierdzając wyraźnie, że gotowa jest przyjąć na siebie odpowiedzialność z tytułu naruszeń przez nią popełnionych.
- 5 Po wysłuchaniu zainteresowanych spółek Komisja wydała decyzję 2003/207/WE z dnia 24 lipca 2002 r. w sprawie postępowania na mocy art. 81 traktatu WE (sprawa COMP/E-3/36.700 — Gazy przemysłowe i medyczne) (Dz.U. 2003, L 84, str. 1, dalej zwaną „decyzją”).
- 6 Decyzja została notyfikowana skarżącej w dniu 29 lipca 2002 r. oraz została skierowana do AGA AB jako do następcy prawnego AGA Gas.

7 Decyzja zawiera następujące postanowienia:

„Artykuł 1

AGA AB, Air Liquide BV, [Air Products], [BOC], [Messer], Hoek Loos [NV], [Westfalen], uczestnicząc w porozumieniach lub uzgodnionych praktykach o charakterze ciągłym w branży gazów przemysłowych i medycznych w Niderlandach, naruszyły art. 81 ust. 1 [WE].

Czas trwania naruszenia był następujący:

- AGA AB: wrzesień 1993 — grudzień 1997,
- Air Liquide BV: wrzesień 1993 — grudzień 1997,
- [Air Products]: wrzesień 1993 — grudzień 1997,
- [BOC]: czerwiec 1994 — grudzień 1995,
- [Messer]: wrzesień 1993 — grudzień 1997,
- Hoek Loos [NV]: wrzesień 1993 — grudzień 1997,
- [Westfalen]: marzec 1994 — grudzień 1995.

[...].

Artykuł 3

Za naruszenie, o którym mowa w art. 1, nakłada się następujące grzywny:

- AGA AB: 4,15 mln EUR,
- Air Liquide BV: 3,64 mln EUR,
- [Air Products]: 2,73 mln EUR,
- [BOC]: 1,17 mln EUR,
- [Messer]: 1 mln EUR,
- Hoek Loos [NV]: 12,6 mln EUR,
- [Westfalen]: 0,43 mln EUR”.

⁸ Kwota tej grzywny została określona przez Komisję przy zastosowaniu jej wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 oraz art. 65 ust. 5 traktatu EWWiS (Dz.U. 1998, C 9, str. 3, zwanych dalej „wytycznymi”) oraz komunikatu 96/C 207/04 dotyczącego nienakładania grzywien lub obniżenia ich kwoty w sprawach dotyczących karteli (Dz.U. 1996, C 207, str. 4, zwanego dalej „komunikatem w sprawie współpracy”).

- 9 Tak więc kwota podstawowa grzywny, określana w zależności od wagi i czasu trwania naruszenia, ustalona została w przypadku skarżącej na 14 mln EUR (motywy 438 decyzji).
- 10 Komisja nie uwzględniła w decyzji żadnych okoliczności obciążających ani łagodzących na niekorzyść bądź na korzyść skarżącej.
- 11 Wreszcie Komisja dokonała „znaczącej obniżki” kwoty grzywien, w rozumieniu pkt D komunikatu w sprawie współpracy. Na podstawie tego przepisu Komisja udzieliła skarżącej 10% obniżki grzywny, która zostałaby nałożona przy braku współpracy, wzięwszy również pod uwagę brak zakwestionowania stanu faktycznego, opisanego w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów (motywy 454, 457–459 decyzji).
- 12 W następstwie odwołania wniesionego do Sądu przeciwko tej decyzji przez Westfalen w dniu 4 października 2002 r. (sprawa T-303/02), Komisja uznała, że popełniła błąd w ocenie dotyczący czasu trwania zarzucanego temu przedsiębiorstwu naruszenia.
- 13 W związku z tym Komisja wydała w dniu 9 kwietnia 2003 r. decyzję 2003/355/WE zmieniającą decyzję (Dz.U. L 123, str. 49). W decyzji zmieniającej Komisja przyznała, że niesłusznie przyjęła marzec 1994 r. jako początek zarzucanego Westfalen naruszenia.

- 14 Tak więc zgodnie z wówczas zmienionym brzmieniem art. 1 decyzji, stwierdza się, że Westfalen naruszyła art. 81 WE uczestnicząc w porozumieniach lub uzgodnionych praktykach o charakterze ciągłym w branży gazów przemysłowych i medycznych w Niderlandach w okresie od października 1994 r., a nie marca 1994 r., do grudnia 1995 r. W zmienionym art. 3 decyzji przewiduje się grzywnę w wysokości zredukowanej z 0,43 mln EUR do 0,41 mln EUR.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 15 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 7 października 2002 r. skarżąca wniosła skargę w niniejszej sprawie.
- 16 Z uwagi na to, że skład izb Sądu od dnia 13 września 2004 r. uległ zmianie, sędzia sprawozdawca został prezesem piątej izby, do której w związku z tym przydzielono tę sprawę.
- 17 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (piąta izba) postanowił wszcząć procedurę ustną i w ramach środków organizacji postępowania, o których mowa w art. 64 regulaminu Sądu, wezwał Komisję do przedstawienia jednego dokumentu.
- 18 Wystąpienia stron oraz ich odpowiedzi na pytania zadane przez Sąd wysłuchano na rozprawie, która odbyła się w dniu 19 stycznia 2006 r.

19 Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 3 decyzji w dotyczącym jej zakresie;
- ewentualnie, sprawiedliwe i znaczne obniżenie kwoty nałożonej grzywny;
- obciążenie Komisji całością kosztów, „w tym odsetkami, tj. kosztami związanymi z gwarancją bankową”.

20 Komisja wnosi do Sądu o:

- oddalenie skargi;
- obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

Argumenty stron

W przedmiocie zakresu przedmiotowego skargi

21 Skarżąca zwraca uwagę, że nie kwestionuje co do meritum opisu okoliczności faktycznych, dokonanego przez Komisję w części I „pkt E” decyzji, ani też analizy

prawnej dokonanej w części II pkt D, przypomina jednakże, że porozumienia, do których odnoszą się zarzuty Komisji, dotyczyły jedynie części światowego rynku gazów przemysłowych i medycznych.

- 22 Skarżąca wskazuje, że nie kwestionuje również poszczególnych etapów obliczeń, przedstawionych przez Komisję w motywach 412–448 decyzji w celu obliczenia kwot poszczególnych grzywien, ani przedstawionych względów dotyczących wagi naruszenia, czasu jego trwania i udziału poszczególnych przedsiębiorstw, lecz nie zgadza się z ostatecznym wynikiem tych obliczeń, który skutkuje bardzo nierównomiernymi grzywnami nałożonymi na nią i na inne przedsiębiorstwa, a konkretnie na AGA AB.
- 23 W tym względzie skarżąca zwraca kilkakrotnie uwagę na to, że nałożona na nią grzywna jest, po pierwsze, ponad trzykrotnie wyższa od grzywny nałożonej ostatecznie na AGA AB, chociaż zdaniem samej Komisji brała ona udział w kartelu w takim samym stopniu i w takim samym okresie jak AGA Gas, a po drugie, stanowi 50% całkowitej kwoty nałożonych w tej sprawie grzywien, co w ogóle nie jest proporcjonalne do jej udziału w rynku lub w naruszeniu.
- 24 Skarżąca utrzymuje, że Komisja przyjęła określone rozwiązania, stosując swe uprawnienia dyskrecjonalne, a zatem nie będąc do tego faktycznie lub prawnie zobowiązana, przy obliczaniu grzywien, a konkretnie w związku z zastosowaniem zasady pułapu 10% obrotu danego przedsiębiorstwa, o której mowa w art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17. Zdaniem skarżącej zaś rozwiązania te skutkowały bardzo nierównym rozłożeniem kwot grzywien, ze względu na nieproporcjonalnie duże różnice między kwotą nałożonej na nią grzywny a wysokością grzywien innych przedsiębiorstw. Postępując w ten sposób, Komisja naruszyła, po pierwsze, art. 15 rozporządzenia nr 17 i art. 253 WE, a po drugie, zasady równego traktowania, proporcjonalności i zakazu arbitralności, co uzasadnia stwierdzenie nieważności art. 3 decyzji.

- 25 Skarżąca zauważa jeszcze, że jej obecna skarga nie ma na celu zakwestionowania kwoty grzywien nałożonych przez Komisję na inne przedsiębiorstwa biorące udział w kartelu. Skarżąca nie twierdzi, że rozwiązania przyjęte przez Komisję na korzyść innych przedsiębiorstw są błędne lub nieuzasadnione, choć można żywić w tym względzie wątpliwości, lecz że te same rozwiązania powinny być zostać zastosowane przez tę instytucję przy obliczeniu jej własnej grzywiny.
- 26 Co więcej, niezależnie od przedstawionych powyżej względów prawnych, skarżąca uważa, że ogromna różnica istniejąca między kwotami grzywien na jej niekorzyść jest niesprawiedliwa i wnosi do Sądu o zastosowanie nieograniczonego prawa orzekania nadanego mu art. 229 WE oraz znaczne obniżenie na tej podstawie kwoty nałożonej na nią grzywiny.
- 27 Komisja podnosi, że skoro skarżąca nie kwestionuje przeprowadzonych w celu ustalenia grzywiny obliczeń, przedmiot jej skargi ogranicza się do zarzutu związanego z kwestią, czy nałożona na nią grzywna jest porównywalna z grzywnami innych uczestników kartelu, a zatem że niezależnie od innych, zaakceptowała swoją grzywnę. Wniesiona przez skarżącą skarga podważa więc faktycznie obniżkę grzywien dla innych przedsiębiorstw, wynikającą z zastosowania pułapu 10%.

W przedmiocie stwierdzenia nieważności art. 3 decyzji

— W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 i art. 253 WE

- 28 Skarżąca podnosi, że z decyzji wynika, iż wraz z AGA Gas znajduje się ona dokładnie w tej samej sytuacji jedynie w zakresie dwóch kryteriów, według których zgodnie

z art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 należy ustalać kwotę grzywien, a mianowicie wagi i czasu trwania naruszenia. W tym względzie zauważa ona, że Komisja niesłusznie teraz twierdzi, że jej udział w rynku jest znacznie wyższy, niż udział AGA Gas. Wręcz odwrotnie, to ta druga spółka jest największym producentem niektórych rodzajów gazów, w szczególności ciekłych.

29 Skoro sytuacja skarżącej i AGA Gas były podobne w zakresie udziału tych spółek w naruszeniu, Komisja nieprawidłowo zastosowała art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17, nakładając na oba te przedsiębiorstwa grzywny w bardzo różnej wysokości, na niekorzyść skarżącej. Skarżąca zauważa, że bez względu na metodę użytą przez Komisję w danej sprawie w celu zastosowania kryteriów wagi i czasu trwania naruszenia, ostateczny wynik powinien te dwa kryteria spełniać.

30 Skarżąca twierdzi, że w tym przypadku Komisja nieprawidłowo zastosowała kryterium wagi, którego ocena wymaga wzięcia pod uwagę skutku odstrasającego. Podkreśla ona, że będąc stosunkowo skromnym przedsiębiorstwem, otrzymała wysoką grzywnę, podczas gdy inne przedsiębiorstwa, będące spółkami zależnymi przedsiębiorstw o światowym zasięgu, otrzymały znacznie niższe grzywny, co stoi w całkowitej sprzeczności z pożądanym skutkiem odstrasającym.

31 Skarżąca utrzymuje, że czynniki, które Komisja wzięła pod uwagę, dochodząc do zaskarżonego rozstrzygnięcia, dotyczące wyboru adresatów decyzji, obrotu do którego zastosowano pułap 10% i kolejności, w jakiej zastosowano ten pułap i postanowienia komunikatu w sprawie współpracy, nie stanowią wytłumaczenia ani uzasadnienia niezwykle dużej różnicy między nałożoną na nią grzywną a grzywną, którą otrzymała ostatecznie AGA AB.

- 32 Skarżąca uważa, po pierwsze, że trudno jest zrozumieć stanowisko Komisji, jeśli chodzi o wybór adresatów decyzji. Zwraca ona uwagę, że decyzja została skierowana w przypadku niektórych przedsiębiorstw do spółki dominującej (BOC i Hoek Loos), a w przypadku innych — do niderlandzkiej spółki zależnej (Air Products, Air Liquide i AGA AB), chociaż w odniesieniu do tych trzech ostatnich podmiotów Komisja wskazała w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów, że spółki dominujące brały w większym lub mniejszym stopniu udział w naruszeniu. Taka zmiana podejścia pozostaje w decyzji niewytłumaczona.
- 33 W odpowiedzi na twierdzenie Komisji, iż może ona wybrać adresata decyzji w sprawie nałożenia grzywny, skarżąca zauważa, że „pomija” ona kwestię, czy stanowisko to jest zgodne z orzecznictwem, podnosząc jednak przy tym, że wyrok Sądu z dnia 11 marca 1999 r. w sprawie T-156/94 Aristrain przeciwko Komisji, Rec. str. II-645, który przywołuje pozwana, dotyczy stosunku między dwiema spółkami zależnymi.
- 34 Skarżąca podnosi, że wybór spółki będącej adresatem rodzi skutki dla zastosowania pułapu 10%. Wyraża zaskoczenie, że po tym, jak Komisja uznała, że AGA AB odpowiada za działania swej dawnej spółki zależnej AGA Gas, zastosowała ona pułap 10% do obrotu tej spółki zależnej, a nie do całkowitego obrotu AGA AB.
- 35 Po drugie, jeśli chodzi o obrót, który należy wziąć pod uwagę w celu zastosowania pułapu 10%, zdaniem skarżącej Komisja niesłusznie twierdzi, że wybór adresata decyzji wyznacza obrót przedsiębiorstwa dla celów zastosowania pułapu 10%.
- 36 Zgodnie z orzecznictwem owa granica 10% stosuje się do obrotu światowego danego przedsiębiorstwa (wyrok Trybunału z dnia 12 grudnia 1985 r. w sprawie 183/83

Krupp przeciwko Komisji, Rec. str. 3609). Gdyby zezwolić Komisji na dowolność w kierowaniu decyzji w sprawie nałożenia grzywien do krajowych spółek zależnych przedsiębiorstw działających na skalę światową, uzależniając w ten sposób granicę 10% od obrotu tych spółek zależnych, postąpiono by niezgodnie ze wspomnianym wyżej orzecznictwem.

- 37 Skarżąca utrzymuje ponadto, że pojęcie przedsiębiorstwa we wspólnotowym prawie konkurencji jest pojęciem ekonomicznym, a nie prawnym. Odnosi się ono do grupy przedsiębiorstw. Stąd fakt, że decyzja w sprawie nałożenia grzywiny skierowana jest do spółki zależnej, nie stoi na przeszkodzie temu, by pułap 10% odnosił się do całkowitego obrotu grupy, do której ta spółka zależna należy (wyrok Sądu z dnia 20 marca 2002 r. w sprawie T-9/99 HFB i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-1487, pkt 528 i 529).
- 38 Jeżeli przyjąć by inną koncepcję, kwota grzywiny będzie uzależniona od sposobu, w jaki dane przedsiębiorstwo podzieli swą działalność między poszczególne spółki, przy czym znaczna liczba międzynarodowych przedsiębiorstw, np. Air Products i Air Liquide, prowadzi swą działalność za pośrednictwem różnych krajowych spółek. Oznaczałoby to odejście od obiektywnego stosowania art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 i nadałoby elementowi odstrasżającemu cechy arbitralności.
- 39 Po trzecie, jeśli chodzi o kolejność, w jakiej należy stosować pułap 10% i postanowienia komunikatu w sprawie współpracy, skarżąca zwraca uwagę, iż zanim Komisja zastosowała komunikat w sprawie współpracy, obniżyła kwotę grzywiny dotyczącej AGA Gas z racji pułapu 10%, redukując ją z 14 do 5,54 mln EUR. Po zastosowaniu 25% obniżki na podstawie wspomnianego komunikatu, za działania, których dopuściła się jej dawna spółka zależna AGA AB otrzymała w ten sposób ostateczną grzywnę w wysokości 4,15 mln EUR.

- 40 Zaś zarówno ustawodawca, jak i orzecznictwo (wyrok Sądu z dnia 20 marca 2002 r. w sprawie T-23/99 LR AF 1998 przeciwko Komisji, Rec. str. II-1705, pkt 287–289), uznają pułap 10% za ostateczną granicę wysokości grzywny, a zatem za ostatnie z kryteriów, które należy zastosować. W każdym razie przyjęta przez Komisję kolejność nie wynikała z żadnego wiążącego wymogu.
- 41 Skarżąca podnosi, że gdyby Komisja zastosowała zasady obliczania kwoty grzywny w kolejności, AGA AB otrzymałaby grzywnę w wysokości 5,54 mln EUR, co w odniesieniu do grzywny w wysokości 12,6 mln EUR, którą nałożono na skarżącą i tak stanowi nieuzasadnioną różnicę.
- 42 Na koniec skarżąca wskazuje, że nie istnieją zatem wiążące czynniki lub obiektywna konieczność mogące stanowić wytłumaczenie znacznej różnicy w kwocie nałożonej na nią grzywny i wysokości grzywien nałożonych na inne przedsiębiorstwa, a szczególnie na AGA AB. Komisja zastosowała więc nieprawidłowo kryteria wagi i czasu trwania naruszenia i naruszyła art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17, „gdyż nie zadbała o udzielenie przekonującego uzasadnienia dla takiego zastosowania”.
- 43 Komisja wnosi o oddalenie zarzutu pierwszego jako bezzasadnego.

— W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu zasady równego traktowania, proporcjonalności i zakazu arbitralności

- 44 Skarżąca twierdzi, że bez względu na metodę obliczania grzywien dla poszczególnych podmiotów w sprawach z dziedziny konkurencji, Komisja zawsze powinna

działać w ten sposób, by ostateczny wynik spełniał wspomniane ogólne zasady prawa wspólnotowego, zaś w tym przypadku tak nie jest.

45 Uważa, po pierwsze, że traktując w tak różny sposób dwa przedsiębiorstwa, co do których sama uznaje, że w identyczny sposób uczestniczyły w naruszeniu, Komisja naruszyła zasadę równego traktowania. Dodaje, że zastosowanie pułapu 10% nie może stanowić obiektywnego uzasadnienia dla znacznej różnicy w wysokości nałożonych grzywien, odsyłając do swoich argumentów przytoczonych odnośnie do naruszenia art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17.

46 Po drugie, skarżąca utrzymuje, że nałożona na nią niezwykle wysoka w porównaniu z grzywami nałożonymi na inne przedsiębiorstwa grzywna narusza również zasadę proporcjonalności. Komisja sama wskazała w decyzji, że skarżąca i AGA Gas znajdowały się w tej samej sytuacji, jeśli chodzi o oba kryteria stosowane do ustalenia wysokości grzywien, tj. wagę i czas trwania naruszenia. W związku z tym, zdaniem skarżącej, jeżeli zastosowanie innej reguły doprowadzi do znacznego zmniejszenia w stosunku do jednego przedsiębiorstwa, a w stosunku do drugiego nie, to ciężar, który będzie musiało ponieść to drugie przedsiębiorstwo przestaje być proporcjonalny do celu, w którym nakłada się grzywnę. Ponadto odsyła do swej argumentacji przytoczonej w odniesieniu do naruszenia art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17.

47 Skarżąca twierdzi, po trzecie, że znaczna różnica między kwotą nałożonej na nią grzywny a wysokością grzywien nałożonych na inne przedsiębiorstwa narusza zasadę zakazu arbitralności. Niemożliwe jest uznanie, by Komisja podjęła tę decyzję w sposób sprawiedliwy. Ponadto skarżąca odsyła do swej argumentacji przedstawionej w odniesieniu do naruszenia art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17.

48 Komisja wnosi o oddalenie zarzutu drugiego jako bezzasadnego.

W przedmiocie obniżenia kwoty grzywny

49 Pomocniczo skarżąca wnosi do Sądu o sprawdzenie, w ramach nieograniczonego prawa orzekania nadanego mu art. 229 WE, czy kwota nałożonej na nią grzywny jest właściwa.

50 Sposób, w jaki Komisja zastosowała pułap 10%, doprowadził do swoistej sytuacji, w której małe przedsiębiorstwo, takie jak skarżąca, prowadzące głównie działalność krajową, otrzymało znacznie wyższą grzywnę niż niderlandzkie spółki zależne grup przedsiębiorstw prowadzących działalność na skalę światową, o znacznie wyższych obrotach niż skarżąca. Przynosi to odwrotny skutek, niż pożądaný skutek odstrasający.

51 Skarżąca kwestionuje obliczenia, które przytacza Komisja w odpowiedzi na skargę i przypomina, że należy ją uważać za przedsiębiorstwo całkowicie różne od spółki Linde, której jest spółką zależną.

52 Podkreśla, że o ile zdaniem Komisji nałożona na nią grzywna stanowi 3% jej całkowitego obrotu w Niderlandach, to obrót ten dotyczy całej jej działalności, w tym sprzedaży na tony (dwa razy większej niż obrót uzyskiwany na gazie w butlach i gazie ciekłym) i sprzedaży gazów medycznych. Ponadto porównanie obrotu osiąganego na omawianym rynku, przed zastosowaniem komunikatu w sprawie

współpracy, z wysokością grzywny wskazuje na znaczą różnicę między skarżącą i AGA Gas. niesprawiedliwy charakter nałożonej na skarżącą kary potwierdza również fakt, że grzywna stanowi 50% całkowitej sumy nałożonych kar, chociaż w omawianym okresie udział skarżącej w rynku wynosił najwyżej jedną trzecią.

- 53 Komisja podnosi, że porównanie obrotu osiąganego na omawianym rynku i wysokości grzywny przed zastosowaniem komunikatu w sprawie współpracy ma sens jedynie wtedy, gdy dotyczy ono wyjściowej kwoty grzywny, przed zastosowaniem czysto indywidualnych podwyżek lub obniżek. Porównanie takie wskazuje, że skarżąca nie została surowo potraktowana, a wręcz odwrotnie. Komisja podsumowuje, że kwota nałożonej na skarżącą grzywny jest sprawiedliwa i że nie należy jej obniżyć.

Ocena Sądu

Uwagi wstępne

- 54 Należy zauważyć w pierwszej kolejności, że w ramach zarzutu pierwszego skarżąca podnosi jednocześnie naruszenie reguły prawnej materialnej, jak i formalnej, tj. odpowiednio, art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 i art. 253 WE, dotyczącego obowiązku uzasadnienia.
- 55 Tak więc w konkluzji argumentacji poświęconej zarzutowi pierwszemu w ramach żądania stwierdzenia nieważności, skarżąca twierdzi w skardze, że Komisja nieprawidłowo zastosowała kryteria wagi i czasu trwania naruszenia i naruszyła art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17, „gdyż nie zadbała o udzielenie przekonującego uzasadnienia dla takiego zastosowania”.

- 56 Z tego sformułowania, a konkretnie z użycia przymiotnika „przekonywujący” wynika, że zarzut skarżącej nie jest właściwie skierowany przeciwko temu, że brak jest uzasadnienia lub jest ono niewystarczające, co kwalifikuje się jako naruszenie istotnych wymogów proceduralnych w rozumieniu art. 230 WE, lecz dotyczy zasadności decyzji, a zatem zgodności z prawem tego aktu co do meritum.
- 57 Skarżąca zwraca poza tym uwagę, że decyzja została skierowana w przypadku niektórych przedsiębiorstw do spółki dominującej (BOC i jej samej), a w przypadku innych do niderlandzkiej spółki zależnej (Air Products, Air Liquide i AGA Gas), chociaż w odniesieniu do tych trzech ostatnich podmiotów Komisja wskazała w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów, że spółki dominujące brały w większym lub mniejszym stopniu udział w naruszeniu. Skarżąca twierdzi, że taka zmiana podejścia pozostaje w decyzji niewytłumaczona.
- 58 W zakresie, w jakim powyższe twierdzenie można rozumieć jako zarzut naruszenia obowiązku uzasadnienia, przypomnieć należy, że z utrwalonego orzecznictwa wynika, iż uzasadnienie, jakiego wymaga art. 253 WE, powinno być dostosowane do charakteru aktu i przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie instytucji, która wydała akt, pozwalając zainteresowanym poznać podstawy podjętej decyzji, a właściwemu sądowi dokonać jej kontroli. Wymóg uzasadnienia należy oceniać w odniesieniu do konkretnej sytuacji, w szczególności do treści aktu, charakteru powołanych argumentów, a także interesu, jaki w uzyskaniu informacji mogą mieć adresaci aktu lub inne osoby, których dotyczy on bezpośrednio i indywidualnie. Nie ma wymogu, by uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne okoliczności faktyczne i prawne, ponieważ ocena, czy uzasadnienie aktu spełnia wymogi art. 253 WE, winna opierać się nie tylko na jego brzmieniu, ale także uwzględniać okoliczności jego wydania, jak również całość przepisów prawa regulującego daną dziedzinę (zob. wyrok Trybunału z dnia 2 kwietnia 1998 r. w sprawie C-367/95 P Komisja przeciwko Sytraval i Brink's France, Rec. str. I-1719, pkt 63, wraz z przywołanym orzecznictwem).

- 59 W niniejszej sprawie należy zauważyć po pierwsze, że choć decyzja sporządzona została w formie pojedynczej decyzji, to należy ją analizować jako pakiet indywidualnych decyzji stwierdzających w odniesieniu do każdego z przedsiębiorstw będących adresatami tej decyzji, jakie naruszenie lub naruszenia popełniło, i nakładających grzywnę, a po drugie, że przedmiotem niniejszego sporu jest jedynie stwierdzenie nieważności lub obniżenie grzywny nałożonej na skarżącą na mocy art. 3 decyzji.
- 60 W podobnych okolicznościach, gdy jeden z adresatów decyzji postanawia wnieść skargę o stwierdzenie jej nieważności, sędzia wspólnotowy rozpatruje jedynie te elementy decyzji, które dotyczą tego adresata. Natomiast elementy decyzji, które dotyczą innych adresatów i które nie zostały zaskarżone, nie stanowią przedmiotu sporu podlegającego rozstrzygnięciu przez sędziego wspólnotowego (wyrok Trybunału z dnia 14 września 1999 r. w sprawie C-310/97 P Komisja przeciwko AssiDomän Kraft Products i in., Rec. str. I-5363, pkt 53).
- 61 W niniejszej sprawie skarżąca nie stwierdza, iż w odniesieniu do niej brak jest uzasadnienia lub jest ono niewystarczające, jeśli chodzi o przypisane jej w decyzji naruszenie. Zarzucane braki w wyjaśnieniach mogą zatem wpływać na legalność decyzji w zakresie dotyczącym trzech niderlandzkich spółek zależnych, Air Products, Air Liquide i AGA Gas. Jednak Air Products i Air Liquide nie zaskarżyły decyzji, której były adresatami, a także nie uczyniła tego AGA AB, której doręczono decyzję jako następcy prawnemu AGA Gas.
- 62 Ponieważ skarżąca utrzymuje, że decyzja jest niezgodna z prawem z uwagi na brak uzasadnienia dotyczącego sposobu potraktowania spółek dominujących Air Products i Air Liquide, które nie były adresatami decyzji i nie zostały przez to ukarane, należy zauważyć, że skarżąca nie ma podstaw, by wysuwać ten argument w celu uniknięcia przez nią samej kary, nałożonej za naruszenie art. 81 WE, gdy sytuacja dotycząca tych dwóch pozostałych przedsiębiorstw nie stanowi nawet przedmiotu rozstrzygnięcia sądu (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 31 marca 1993 r. w sprawach połączonych C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 i od C-125/85 do C-129/85 Ahlström Osakeyhtiö i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-1307, pkt 197, i wyrok Sądu z dnia 11 grudnia 1996 r. w sprawie T-49/95 Van Megen Sports przeciwko Komisji, Rec. str. II-1799, pkt 56).

- 63 Wreszcie należy uznać, że decyzja jest w każdym razie wystarczająco uzasadniona w odniesieniu do skarżącej, ponieważ umożliwiono jej zapoznanie się z powodami, dla których Komisja uznała ją za odpowiedzialną za zarzucane naruszenie i nałożyła grzywnę, bez względu na sposób potraktowania innych przedsięwzięć, o których mowa jest w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów, lecz które nie były adresatami decyzji. Sąd uważa również, że jest w stanie całkowicie skontrolować tę decyzję w zakresie odnoszącym się do sytuacji skarżącej.
- 64 Z powyższych rozważań wynika, że w zakresie, w jakim można rozumieć, iż pisma skarżącej powołują się na zarzut naruszenia obowiązku uzasadnienia, o którym mowa w art. 253 WE, zarzut ten należy oddalić.
- 65 W dalszej kolejności należy zaznaczyć, że analiza pism skarżącej wskazuje na pewne wzajemne przenikanie się obu zarzutów dotyczących żądania stwierdzenia nieważności i na wyrażenie trzech zarzutów, z których wszystkie dotyczą krytyki nieprawidłowego zastosowania kryteriów wagi i czasu trwania naruszenia, o których mowa w art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17. Dwa pierwsze zarzuty dotyczą nieproporcjonalnego i dyskryminacyjnego charakteru nałożonej grzywny. Znaczna część argumentacji skarżącej odnosi się do różnic w ostatecznej kwocie grzywien, rozpatrywanych i poddanych krytyce z punktu widzenia porównania z sytuacją AGA Gas i zastosowania w tym przypadku pułapu 10%. W ramach zarzutu trzeciego skarżąca stwierdza, iż nałożona grzywna jest sprzeczna z celem polegającym na skutku odstrasającym.
- 66 Należy również zauważyć, że skarżąca przedstawia również zarzuty nieproporcjonalności nałożonej grzywny, jej dyskryminacyjnego charakteru i jej niezgodności z celem polegającym na skutku odstrasającym, zarówno w ramach żądań dotyczących stwierdzenia nieważności art. 3 decyzji, jak i w ramach ewentualnych żądań obniżenia przez Sąd kwoty grzywny w oparciu o jego nieograniczone prawo orzekania.

- 67 W tych okolicznościach należy rozpatrywać argumentację skarżącej pod kątem zawartego w niej żądania uchylenia lub obniżenia grzywny, z rozróżnieniem trzech powyższych zarzutów.

W przedmiocie uchylenia lub obniżenia grzywny

- 68 Na wstępie przypomnieć należy, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Komisja dysponuje pewnym zakresem uznania przy ustalaniu wysokości grzywien i nie ma obowiązku stosować w tym celu jakiejś określonej formuły arytmetycznej (wyrok Sądu z dnia 6 kwietnia 1995 r. w sprawie T-150/89 Martinelli przeciwko Komisji, Rec. str. II-1165, pkt 59, i wyrok z dnia 14 maja 1998 r. w sprawie T-352/94 Mo och Domsjö przeciwko Komisji, Rec. str. II-1989, pkt 268, utrzymany w mocy w wyniku odwołania wyrokiem Trybunału z dnia 16 listopada 2000 r. w sprawie C-283/98 P Mo och Domsjö przeciwko Komisji, Rec. str. I-9855, pkt 47). W każdym razie ocena ta musi być zgodna z prawem wspólnotowym, które obejmuje nie tylko postanowienia traktatowe, lecz również ogólne zasady prawa (wyrok Trybunału z dnia 25 lipca 2002 r. w sprawie C-50/00 P Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, Rec. str. I-6677, pkt 38).
- 69 Należy również zauważyć, że ocena proporcjonalności nałożonej grzywny do wagi i czasu trwania naruszenia, czyli kryteriów, o których mowa w art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17, podlega nieograniczonemu prawu orzekania, nadanemu Sądowi na mocy art. 17 tego rozporządzenia.
- 70 W niniejszej sprawie bezsporny jest fakt, że Komisja ustaliła wysokość grzywny nałożonej na skarżącą zgodnie z ogólną metodą, którą sama obrała w swoich wytycznych.

71 Wytyczne stanowią w pkt 1 akapit pierwszy, że w celu ustalenia wysokości grzywien kwota podstawowa będzie określana w zależności od wagi i trwania naruszenia, które są jedynymi kryteriami, do których istnieje odniesienie w art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17. W pkt 5 lit. a) wytycznych znajduje się ogólna uwaga, że „ostateczna kwota obliczana zgodnie z tą metodą (podstawowa kwota powiększona lub pomniejszona procentowo) nie może w żadnym przypadku przewyższać 10% całkowitego obrotu przedsiębiorstw, zgodnie z art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17”. Zatem wytyczne nie wykraczają poza ramy prawne określone w tym przepisie (wyrok Trybunału z dnia 28 czerwca 2005 r. w sprawach połączonych C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P Dansk Rørindustri i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. I-5425, pkt 250 i 252).

72 Aby ustalić kwotę wyjściową grzywien, określaną w zależności od wagi naruszenia, Komisja uznała, że pomimo iż zainteresowane przedsiębiorstwa uczestniczyły w kartelu cenowym, naruszenie to należy zakwalifikować jako poważne, a nie bardzo poważne, ze względu na ograniczony zasięg geograficzny rynku i średnie rozmiary gospodarcze tej branży (motywy 423 i 428 decyzji).

73 W celu uwzględnienia konkretnej wagi niezgodnego z prawem zachowania każdego z przedsiębiorstw biorących udział w kartelu, a co za tym idzie jego rzeczywistego wpływu na konkurencję, Komisja podzieliła zainteresowane przedsiębiorstwa na cztery kategorie, w zależności od ich relatywnej wielkości na omawianym rynku. W tym celu Komisja uznała za stosowne przyjąć za podstawę do porównania relatywnej wielkości przedsiębiorstw na omawianym rynku osiągnięty na nim w 1996 r. obrót. (motywy 429–432 decyzji).

74 W wyniku tego skarżąca i AGA Gas, które uznano za zdecydowanie największe podmioty na omawianym rynku, zostały zaliczone do pierwszej kategorii. Air

Products i Air Liquide, będące średnimi podmiotami na tym rynku, umieszczono w kategorii drugiej. Messer i BOC, których wielkość na omawianym rynku określona została jako „znacząco mniejsza”, przydzielono do trzeciej kategorii. W czwartej kategorii znalazła się Westfalen, która ma jedynie bardzo niewielki udział w tym rynku (motyw 431 decyzji).

- 75 Na podstawie powyższych rozważań Komisja przyjęła identyczną kwotę wyjściową dla skarżącej i AGA Gas, tj. 10 mln EUR, natomiast dla Air Products i Air Liquide — 2,6 mln EUR, dla Messer i BOC — 1,2 mln EUR, a dla Westfalen — 0,45 mln EUR.
- 76 Jeśli chodzi o czas trwania naruszenia, Komisja uznała, że było to naruszenie o średnim okresie trwania (od jednego roku do czterech lat) dla każdego z tych przedsiębiorstw, gdyż skarżąca, AGA Gas, Air Products, Air Liquide i Messer naruszały art. 81 ust. 1 WE od września 1993 r. do grudnia 1997 r., BOC od czerwca 1994 r. do grudnia 1995 r., a Westfalen od października 1994 r. do grudnia 1995 r. Co za tym idzie suma wyjściowa przyjęta dla skarżącej i AGA Gas została powiększona o 10% za każdy rok, co dało 40% podwyżkę (motywy 433 i 434 decyzji).
- 77 Kwota podstawowa grzywny, określana w zależności od wagi i czasu trwania naruszenia ustalona więc została zarówno w przypadku skarżącej jak i AGA Gas na 14 mln EUR, zaś dla Air Products i Air Liquide na 3,64 mln EUR, dla Messer na 1,68 mln EUR, dla BOC na 1,38 mln EUR, a dla Westfalen na 0,51 mln EUR. Należy zauważyć, że Komisja nie uwzględniła w decyzji żadnych okoliczności obciążających ani łagodzących, na niekorzyść bądź na korzyść przedsiębiorstw biorących udział w kartelu, z wyjątkiem BOC i Westfalen, którym przyznano 15% obniżki kwoty podstawowej za wyłącznie bierną rolę w naruszeniu (motywy 438–448 decyzji).

78 O ile na tym etapie obliczania wysokości grzywien skarżąca i AGA Gas były w identycznej sytuacji, bezsporny jest fakt, że ostatecznie skarżąca otrzymała grzywnę wynoszącą 12,6 mln EUR, tj. trzy razy wyższą niż grzywna nałożona na AGA AB, tj. 4,15 mln EUR, która stanowi blisko 50% całkowitej sumy nałożonych grzywien.

79 Z decyzji wynika, że powyższa różnica w wysokości nałożonych grzywien ma dwie przyczyny, a mianowicie obniżkę kwoty podstawowej grzywny z 14 do 5,54 mln EUR z racji zastosowania pułapu 10% na korzyść AGA Gas, a następnie przyznanie jej 25% obniżki kwoty grzywny na podstawie komunikatu w sprawie współpracy, podczas gdy skarżąca skorzystała jedynie z 10% obniżki (motywy 450, 454–459 decyzji).

— W przedmiocie nieproporcjonalności nałożonej grzywny

80 Skarżąca podkreśla, że ostateczna kwota nałożonej na nią grzywny jest trzy razy wyższa niż grzywna nałożona na AGA AB i stanowi blisko 50% całkowitej sumy grzywien nałożonych przez Komisję tą decyzją, co jest zupełnie nieproporcjonalne do jej udziału w naruszeniu lub jej udziału w rynku, który w omawianym okresie wynosił najwyżej jedną trzecią.

81 Zarzut ten ujawnia sprzeczność w pismach skarżącej. W skardze wskazała ona jasno, że nie kwestionuje poszczególnych etapów obliczeń, przedstawionych przez Komisję w motywach 412–448 decyzji w celu obliczenia kwot poszczególnych grzywien, ani

przedstawionych względów dotyczących wagi naruszenia, jego czasu trwania i udziału poszczególnych przedsiębiorstw (zob. pkt 22 powyżej).

- 82 Jednakże ostateczna kwota grzywny jest jedynie wynikiem szeregu obliczeń arytmetycznych, które Komisja przeprowadziła zgodnie z wytycznymi, jak wspomniano powyżej, oraz w odpowiednim przypadku, z komunikatem w sprawie współpracy.
- 83 Ponadto twierdzenie dotyczące nieproporcjonalności ostatecznej kwoty nałożonej na skarżącą, w odniesieniu do całkowitej sumy nałożonych grzywien, w świetle pierwszego omawianego argumentu odnoszącego się do indywidualnego udziału skarżącej w naruszeniu, nie jest niczym poparte.
- 84 Jeśli chodzi o drugi argument, dotyczący wzięcia pod uwagę wielkości przedsiębiorstwa na właściwym rynku, należy na wstępie przypomnieć, że Komisja, przy ustalaniu kwoty grzywien w zależności od wagi i czasu trwania spornego naruszenia, nie ma obowiązku zapewnienia, gdy grzywny są nałożone na kilka przedsiębiorstw uczestniczących w tym samym naruszeniu, aby ostateczne kwoty grzywien dla tych przedsiębiorstw wynikające z obliczeń jakkolwiek odzwierciedlały zróżnicowanie pomiędzy nimi ze względu na ich całkowity lub właściwy obrót (ww. w pkt 71 wyrok Dansk Rørindustri i in. przeciwko Komisji, pkt 312).
- 85 Należy następnie zauważyć, iż z założenia ostateczna kwota grzywny nie jest czynnikiem właściwym do ustalenia, czy ewentualnie zachodzi brak proporcjonalności grzywny w aspekcie wagi udziału poszczególnych uczestników kartelu. Kwotę tę ustala się bowiem między innymi w zależności od różnych okoliczności związanych nie z wielkością udziału danego przedsiębiorstwa w rynku lub jego obrotem, a z indywidualnym zachowaniem, na przykład czasem trwania naruszenia, występowaniem okoliczności obciążających lub łagodzących czy stopniem współpracy tego przedsiębiorstwa.

86 Natomiast kwota wyjściowa grzywny stanowi w tym przypadku istotny czynnik pozwalający ocenić ewentualny brak proporcjonalności grzywny w stosunku do wagi udziału poszczególnych uczestników kartelu.

87 Jak już bowiem wspomniano, w celu uwzględnienia konkretnej wagi niezgodnego z prawem zachowania każdego z przedsiębiorstw biorących udział w kartelu, a co za tym idzie jego rzeczywistego wpływu na konkurencję, Komisja podzieliła w decyzji zainteresowane przedsiębiorstwa na cztery kategorie, w zależności od ich relatywnej wielkości na omawianym rynku. Skarżąca i AGA Gas, które uznano za zdecydowanie największe podmioty na omawianym rynku, zostały zaliczone do pierwszej kategorii.

88 W tym względzie Komisja przywołuje dane liczbowe ujęte w trzeciej kolumnie tabeli znajdującej się w motywie 75 decyzji:

Przedsiębiorstwa	Całkowity obrót adresatów decyzji w roku 2001 (w EUR)	Obrót w sektorze gazu w butlach i gazów ciekłych w Niderlandach (w EUR) i szacowany udział w rynku za rok 1996
Hoek Loos [NV]	470 648 000	71 400 000 (39,7%)
AGA Gas BV ¹	55 479 000 ²	49 200 000 (27,4%)
[Air Products]	110 044 000	18 600 000 (10,4%)
Air Liquide BV	60 720 000	12 900 000 (7,2%)
[Messer]	11 275 000	8 200 000 (4,4%)
[BOC]	6 690 905 000	6 800 000 (3,8%)
[Westfalen]	5 455 000	2 600 000 (1,5%)

¹ W następstwie likwidacji AGA Gas BV w 2000/2001 r. AGA AB przyjęła na siebie odpowiedzialność z tytułu jej działań, w związku z czym decyzja skierowana jest do AGA AB.

² 2000 r. jest to ostatni pełny rok finansowy, dla którego dostępne są dane o obrocie AGA Gas BV.

- 89 Należy zauważyć, że AGA Gas miała znacznie niższy obrót na omawianym rynku i dużo mniejszy udział w rynku niż skarżąca. Jednak pomimo tego, że obrót skarżącej był o 40% wyższy niż AGA Gas, oba przedsiębiorstwa zostały zaliczone do tej samej kategorii i wyznaczono dla nich identyczną kwotę wyjściową w wysokości 10 mln EUR, co uznać można za obiektywnie korzystne dla skarżącej. Ponadto, chociaż skarżąca zastanawia się, jak obliczono obrót AGA Gas, to nie dostarcza przy tym żadnego konkretnego dowodu, który pozwoliłby zakwestionować liczbową ocenę przedstawioną w powyższej tabeli.
- 90 Skarżąca usiłuje zminimalizować swą wielkość poprzez porównanie swojego udziału w rynku z większymi udziałami AGA Gas w odniesieniu do niektórych segmentów tego rynku, tj. pewnych rodzajów gazu, i z takim zamierzeniem powołuje się na dane liczbowe z tabeli 3 (gaz w butlach) i 4 (gazy ciekłe) decyzji (motywy 77 i 78). Jednak, jak słusznie podkreśla Komisja, porównanie to nie ma znaczenia dla oceny wielkości tych dwóch przedsiębiorstw, ponieważ udziały w rynku wskazane w tabeli 1 decyzji odzwierciedlają średnią ważoną z poszczególnych segmentów, a zatem pozwalają w odpowiedni sposób ocenić względną wielkość tych przedsiębiorstw.
- 91 Odkrywcze jest to, że skarżąca zwraca w swych pismach uwagę na podobieństwo sytuacji swojej i AGA Gas i podnosi w tym punkcie, że z tabeli 1 decyzji wynika, że jej obrót gazem w butlach i gazem ciekłym jest porównywalny do obrotu AGA Gas, a więc że Komisja słusznie zaliczyła oba przedsiębiorstwa do tej samej kategorii.
- 92 Wysokość obrotu skarżącej i jej udziału w rynku stanowi wytłumaczenie i uzasadnienie kwoty wyjściowej, stanowiącej blisko czterokrotność kwoty nałożonej

na przedsiębiorstwa z drugiej kategorii i ponad ośmiokrotność kwoty przyjętej dla przedsiębiorstw należących do kategorii trzeciej. Ponadto stosunek obrotu wymienionych w tabeli 1 decyzji przedsiębiorstw na omawianym rynku do kwot wyjściowych grzywien wymierzonych przez Komisję każdemu z nich nie wykazuje żadnych dysproporcji w traktowaniu skarżącej, ponieważ kwoty wyjściowe grzywien stanowią 14% obrotu na omawianym rynku w przypadku skarżącej, w porównaniu do 20,3% w przypadku AGA Gas, 13,98% w przypadku Air Products, 20,2% w przypadku Air Liquide, 14,6% w przypadku Messer, 17,6% w przypadku BOC i 17,3% w przypadku Westfalen.

93 W tych okolicznościach fakt, że ostateczna kwota grzywiny nałożonej na skarżącą stanowi blisko 50% całości nałożonych przez Komisję grzywien, nie może prowadzić do wniosku, że kwota ta jest nieproporcjonalna, skoro kwota wyjściowa jej grzywiny jest uzasadniona w świetle przyjętego przez Komisję kryterium oceny wielkości każdego z przedsiębiorstw na właściwym rynku (zob. podobnie ww. w pkt 40 wyrok w sprawie LR AF 1998 przeciwko Komisji, pkt 304).

94 Powyższy wniosek daje również podstawy do odrzucenia argumentu skarżącej opartego na porównaniu z AGA Gas w zakresie stosunku między obrotem osiąganym na omawianym rynku a kwotą grzywiny przed zastosowaniem komunikatu w sprawie współpracy.

95 Należy ponadto zauważyć, że obniżka, przed zastosowaniem komunikatu w sprawie współpracy, grzywiny AGA Gas z 14 na 5,54 mln EUR, podczas gdy grzywina skarżącej pozostała niezmienną w kwocie 14 mln EUR, wynika z zastosowania pułapu 10% i nie nosi żadnych znamion dyskryminacyjnego traktowania na niekorzyść skarżącej, jak wskazano poniżej.

— W przedmiocie dyskryminacyjnego charakteru nałożonej grzywny

- ⁹⁶ Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zasada równego traktowania zostaje naruszona jedynie wtedy, gdy porównywalne sytuacje są traktowane w różny sposób, lub gdy różne sytuacje są traktowane w ten sam sposób, chyba że takie traktowanie jest obiektywnie uzasadnione (wyrok Trybunału z dnia 13 grudnia 1984 r. w sprawie 106/83 Sermide, Rec. str. 4209, pkt 28, wyrok Trybunału z dnia 28 czerwca 1990 r. w sprawie C-174/89 Hoche, Rec. str. I-2681, pkt 25, i wyrok Sądu z dnia 14 maja 1998 r. w sprawie T-311/94 BPB de Eendracht przeciwko Komisji, Rec. str. II-1129, pkt 309).
- ⁹⁷ Choć skarżąca kwestionuje ogólnie różnicę w kwotach nałożonej na nią grzywny i grzywien nałożonych na inne przedsiębiorstwa biorące udział w kartelu, to swój zarzut dotyczący dyskryminacyjnego charakteru swej grzywny opiera i rozwija ona w odniesieniu do sposobu potraktowania AGA Gas. I tak jedynie co do AGA Gas skarżąca utrzymuje, że znajdowała się w tej samej sytuacji w zakresie wagi i czasu trwania naruszenia.
- ⁹⁸ Z decyzji wynika, że Komisja faktycznie przyjęła identyczną kwotę podstawową grzywny, ustalaną w zależności od wagi i czasu trwania naruszenia, dla AGA Gas i skarżącej, jednakże ostatecznie na drugie z tych przedsiębiorstw nałożyła grzywnę trzykrotnie wyższą niż na AGA AB za czyny popełnione przez jej dawną spółkę zależną.
- ⁹⁹ Skarżąca utrzymuje, że korzystając z uprawnień dyskrecjonalnych, Komisja przyjęła przy obliczaniu grzywien, a konkretnie przy stosowaniu pułapu 10% pewne rozwiązania, które dały ostateczny, kwestionowany wynik. Zdaniem skarżącej nie ma wiążących czynników na wytłumaczenie tak wielkiej różnicy między kwotą grzywny nałożonej na nią i na AGA AB.

- 100 Jak wyjaśniono, powyższa różnica wynika ze zmniejszenia kwoty grzywny AGA Gas w następstwie zastosowania pułapu 10% i przyznania jej 25% obniżki kwoty grzywny na podstawie komunikatu w sprawie współpracy, w porównaniu do jedynie 10% przyznanych skarżącej.
- 101 Skarżąca nie zgłosiła w pismach żadnych uwag co do warunków, na jakich Komisja zastosowała ten komunikat zarówno do niej samej, jak i do innych zainteresowanych przedsiębiorstw.
- 102 Chociaż Komisja dysponuje swobodą oceny, pod kontrolą Sądu, w zakresie udzielania obniżek grzywien na podstawie komunikatu w sprawie współpracy ze względu na okoliczności każdej sprawy, to jest ona zobowiązana przestrzegać pułapu 10%. Wbrew temu, co twierdzi skarżąca, Komisja nie ma uprawnień dyskrecjonalnych co do stosowania pułapu 10%, który uzależniony jest jedynie od wielkości obrotu, o którym mowa w art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17. Jak zwraca uwagę rzecznik generalny A. Tizzano w opinii do ww. w pkt 71 wyroku w sprawie Dansk Rørindustri i in. przeciwko Komisji, (Rec. str. I-5439, pkt 125), „pułap stanowi z definicji nieprzekraczalną granicę, obowiązującą w sposób automatyczny, jeżeli tylko osiągnięto pewien próg, niezależnie od wszelkich innych elementów oceny”.
- 103 Zatem zarzucana przez skarżącą dyskryminacja mogłaby wynikać jedynie z wielkości obrotu, którą przyjęła w decyzji Komisja.
- 104 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem przez obrót, o którym mowa w art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17, rozumieć należy [całkowity] obrót danego przedsiębiorstwa, który sam wskazuje w przybliżeniu na wielkość i wpływ tego przedsiębiorstwa na rynku (wyrok Trybunału z dnia 7 czerwca 1983 r. w sprawach połączonych od

100/80 do 103/80 *Musique diffusion française i in. przeciwko Komisji*, Rec. str. 1825, pkt 119, ww. w pkt 71 wyrok w sprawie *Dansk Rørindustri i in. przeciwko Komisji*, pkt 181, i wyrok Sądu z dnia 7 lipca 1994 r. w sprawie T-43/92 *Dunlop Slazenger przeciwko Komisji*, Rec. str. II-441, pkt 160).

- 105 W niniejszym przypadku Komisja uznała, że przedstawione w części I decyzji okoliczności faktyczne dowodzą, iż skarżąca brała bezpośredni udział w zмовie kartelowej dotyczącej gazów medycznych i przemysłowych w Niderlandach i że w związku z tym powinna ponieść odpowiedzialność za naruszenia, których się dopuściła i znaleźć się wśród adresatów decyzji (motyw 396 decyzji).
- 106 Ponadto z decyzji wynika, że całkowity obrót skarżącej za rok 2001 wynosił 470 648 000 EUR (tabela 1 decyzji), podczas gdy kwota podstawowa wyznaczonej dla niej grzywny po przeprowadzeniu obliczeń zgodnie z wytycznymi wyniosła 14 000 000 EUR. Jasno widać, że kwota ta jest znacznie niższa od wspomnianej granicy, która w takim razie nie znajdowała zastosowania.
- 107 I odwrotnie, po przeprowadzeniu obliczeń zgodnie z wytycznymi Komisja wyznaczyła dla AGA Gas kwotę grzywny w wysokości 14 mln EUR, oczywiście wyższą od granicy 10% całkowitego obrotu tego przedsiębiorstwa, wynoszącego 55 479 000 EUR za rok 2000, będący ostatnim pełnym rokiem finansowym, dla którego dostępne były dane o obrocie AGA Gas. Stanowi to wyjaśnienie, dlaczego zmniejszono grzywnę do maksymalnego dopuszczalnego poziomu, tj. 5,54 mln EUR. Z uwagi na całkowity obrót oszacowany na 11,275 mln EUR, Messer również skorzystała z ograniczenia grzywny do 1,12 mln EUR dzięki zastosowaniu pułapu 10%.

- 108 Zaś poza tym, że skarżąca nie zakwestionowała przyjętej przez pozwaną kwoty wynikającej z jej całkowitego obrotu, nie wykazała ona, ani nawet nie zasugerowała, że antykonkurencyjne zachowanie zarzucane jej przez Komisję należy przypisać innemu przedsiębiorstwu, a zatem że to nie ona była sprawcą naruszenia art. 81 WE. Wręcz odwrotnie, skarżąca będąca adresatem pisma w sprawie przedstawienia zarzutów obstaje przy tym, że chociaż spółka Linde posiadała w 1992 r. 58%, a następnie w 1995 r. 65% jej kapitału zakładowego, skarżąca miała w znacznym zakresie swobodę decydowania w kwestii swej polityki handlowej i nie zachodziły tu relacje właściwe dla grupy przedsiębiorstw w rozumieniu orzecznictwa. Nie twierdzi też, że jej spółka zależna, Hoek Loos BV, w której skupia się jej działalność w Niderlandach, jest sprawcą zarzucanych antykonkurencyjnych poczynań i że swoje postępowanie rynkowe kształtowała w sposób niezależny.
- 109 Skarżąca podnosi tylko, po pierwsze, że Komisja niesłusznie potraktowała ją inaczej niż inne przedsiębiorstwa, a w szczególności AGA Gas, a po drugie, żąda takiego samego traktowania jak w stosunku do tego ostatniego przedsiębiorstwa, określając je jako korzystne.
- 110 Wystarczy stwierdzić, że ta argumentacja skarżącej nie może być użyta na poparcie twierdzenia, że Komisja popełniła błąd w ocenie odnośnie do pułapu 10%, niezależnie od tego, czy chodziłoby tu o poprzednie zagadnienie możliwości przypisania komuś naruszenia, czy też o kwestię obrotu, który należało wziąć pod uwagę.
- 111 Jeśli chodzi o argumentację dotyczącą traktowania innych przedsiębiorstw, a w szczególności AGA Gas, skarżąca zauważa w replice, że wykazała, iż przyjęte przez Komisję korzystne rozwiązania, jeśli chodzi o adresatów decyzji, o obrót, do którego zastosowała pułap 10% i o kolejność, w jakiej zastosowała ten pułap, oraz postanowienia komunikatu w sprawie współpracy „nie zawsze były oczywiste, przy czym nie twierdzi, że nie były prawidłowe, ani nie wypowiada się, czy były właściwe, choć można (być może) żywić w tym względzie wątpliwości”. Skarżąca wyraża w szczególności zdziwienie, że Komisja nie uznała AGA AB za odpowiedzialną za naruszenie i nie wzięła pod uwagę całkowitego obrotu tego przedsiębiorstwa. Utrzymuje ona, że fakt, iż decyzja została skierowana przeciwko AGA AB, jako do następcy swej dawnej spółki zależnej AGA Gas, nie stanowi przekonującego argumentu, uzasadniającego wielką różnicę między nałożonymi grzywnami.

- 112 W zakresie, w jakim skarżąca podkreśla jedynie korzyść odniesioną przez AGA Gas z racji zastosowania pułapu 10%, wystarczy stwierdzić, że wspomniane przedsiębiorstwo i skarżąca nie znajdowały się w porównywalnej sytuacji i że ta obiektywna różnica ich sytuacji stanowi wytłumaczenie i uzasadnienie ich obiektywnie różnego traktowania. Tak więc to, co skarżąca określa jako ostateczny, dyskryminacyjny wynik obliczeń przeprowadzonych przez Komisję, nie jest w rzeczywistości niczym innym, jak tylko nieuchronną konsekwencją zastosowania granicy 10%.
- 113 W zakresie, w jakim skarżąca powołuje się na niezgodną z prawem obniżkę grzywny udzieloną AGA Gas, i nawet gdyby przyjąć, że Komisja niesłusznie jej udzieliła temu przedsiębiorstwu, błędnie stosując pułap 10%, należy przypomnieć, że zasadę równego traktowania należy godzić z zasadą praworządności, zgodnie z którą nikt nie może powoływać się na swoją korzyść na niezgodne z prawem działanie, którego dopuszczono się na rzecz innej osoby (wyrok Trybunał z dnia 4 lipca 1985 r. w sprawie 134/84 Williams przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu, Rec. str. 2225, pkt 14, wyrok Sądu z dnia 14 maja 1998 r. w sprawie T-327/94 SCA Holding przeciwko Komisji, Rec. str. II-1373, pkt 160, utrzymany w mocy w wyniku odwołania wyrokiem Trybunału z dnia 16 listopada 2000 r. w sprawie C-297/98 P SCA Holding przeciwko Komisji, Rec. str. I-10101, i ww. w pkt 40 wyrok LR AF 1998 przeciwko Komisji, pkt 367).
- 114 Tytułem uzupełnienia należy zauważyć, że twierdzenia skarżącej na temat wyboru adresatów decyzji, wzięcia pod uwagę światowego obrotu grupy, w której skład wchodzi przedsiębiorstwo będące adresatem decyzji, w celu zastosowania pułapu 10% oraz konieczności zastosowania komunikatu w sprawie współpracy przed tym pułapem są bezzasadne.

- 115 Po pierwsze, tam gdzie skarżąca krytykuje zmianę w ocenie Komisji w odniesieniu do AGA AB w zakresie przypisania podnoszonych zachowań antykonkurencyjnych, należy stwierdzić, że to właśnie AGA Gas, a nie AGA AB, była wyłącznym adresatem pisma w sprawie przedstawienia zarzutów, a zatem jedynym przedsiębiorstwem, któremu Komisja przypisała naruszenie, a po drugie, że pozwana utrzymała to w decyzji, uznając w niej AGA Gas za jedyną odpowiedzialną wskazanego naruszenia. Skarżąca nie przedłożyła żadnych dowodów mogących podważyć tę ocenę i wykazać, że AGA AB powinna od początku zostać uznana za odpowiedzialną, sama lub solidarnie z AGA Gas, za czyny tej ostatniej.
- 116 Po drugie, w celu stosowania pułapu 10% Komisja musi brać pod uwagę obrót danego przedsiębiorstwa, tj. przedsiębiorstwa, któremu przypisane zostało naruszenie, które z tej racji zostało uznane za odpowiedzialne i któremu doręczono decyzję w sprawie nałożenia grzywny (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 15 czerwca 2005 r. w sprawach połączonych T-71/03, T-74/03, T-87/03 i T-91/03 Tokai Carbon i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-10, pkt 390).
- 117 Twierdzenie skarżącej dotyczące konieczności wzięcia pod uwagę całkowitego obrotu grupy, do której należy spółka zależna będąca adresatem decyzji w sprawie nałożenia grzywny za naruszenie zasad konkurencji, narusza i pozbawia wszelkiego sensu utrwalone orzecznictwo, zgodnie z którym niezgodne z zasadami konkurencji zachowanie przedsiębiorstwa można przypisać innemu przedsiębiorstwu wtedy, gdy jego zachowanie na rynku nie jest wynikiem autonomicznej decyzji, ale zasadniczo zastosowania wytycznych wydanych przez to inne przedsiębiorstwo ze względu na istniejące między nimi powiązania natury ekonomicznej i prawnej (wyrok Trybunału z dnia 16 listopada 2000 r. w sprawie C-294/98 P Metsä-Serla i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-10065, pkt 27, i ww. w pkt 71 wyrok w sprawie Dansk Rørindustri i in. przeciwko Komisji, pkt 117). Tak więc zachowanie spółki zależnej można przypisać spółce dominującej, jeżeli spółka zależna nie kształtuje w sposób niezależny swego postępowania na rynku, lecz stosuje co do zasady wytyczne dawane przez spółkę dominującą (wyrok Trybunału z dnia 14 lipca 1972 r. w sprawie 48/69 ICI przeciwko Komisji, Rec. str. 619, pkt 133).

- 118 Twierdzenie skarżącej sprawiłoby, że jakakolwiek analiza relacji wewnątrz grupy spółek w celu określenia, czy można je uznać za pojedynczą spółkę na potrzeby stosowania zasad konkurencji stałaby się bezużyteczna, gdyż odpowiedzialność jednego członka grupy rodziłaby ipso facto solidarną odpowiedzialność spółki dominującej, będącej przedstawicielem grupy, o ile taka by istniała, lub też innych przedsiębiorstw wchodzących w skład grupy. Stoi więc ono w całkowitej sprzeczności z zasadą indywidualizacji kary, zgodnie z którą przedsiębiorstwo ponosi odpowiedzialność wyłącznie za naruszenie, które mu się zarzuca. Jest to zasada, która znajduje zastosowanie we wszelkich procedurach administracyjnych, które mogą skutkować nałożeniem sankcji na podstawie wspólnotowych uregulowań dotyczących konkurencji (wyrok Sądu z dnia 13 grudnia 2001 r. w sprawach połączonych T-45/98 i T-47/98 Krupp Thyssen Stainless i Acciai speciali Terni przeciwko Komisji, Rec. str. II-3757, pkt 63, utrzymany w mocy w wyniku odwołania wyrokiem Trybunału z dnia 14 lipca 2005 r. w sprawach połączonych C-65/02 P i C-73/02 P ThyssenKrupp Stainless i ThyssenKrupp Acciai speciali Terni przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. I-6773, pkt 82).
- 119 W kwestii tej skarżąca niesłusznie powołuje się na ww. w pkt 37 wyrok HFB i in. przeciwko Komisji. Chociaż w wyroku tym Sąd rzeczywiście obliczył pułap 10% na podstawie skumulowanego obrotu trzech spółek stanowiących grupę, której sprawa dotyczyła, to utrzymał również decyzję Komisji, by każdą z tych spółek pociągnąć solidarnie do odpowiedzialności za naruszenie stwierdzone w odniesieniu do grupy, która sama była przedsiębiorstwem, które popełniło naruszenie w rozumieniu art. 81 WE (ww. w pkt 37 wyrok w sprawie HFB i in. przeciwko Komisji, pkt 527).
- 120 W tych okolicznościach, skoro AGA AB nie została od początku uznana za odpowiedzialną za antykonkurencyjne poczynania swej spółki zależnej AGA Gas, w celu zastosowania pułapu 10% należało wziąć pod uwagę jedynie obrót tej ostatniej, bez względu na to, że ostatecznie skierowano decyzję do AGA AB, jako do następcy prawnego swej spółki zależnej, która zakończyła swój byt prawny po wysłaniu pisma w sprawie przedstawienia zarzutów.

- 121 Należy przypomnieć w tym względzie, że w zasadzie to osoba fizyczna lub prawna zarządzająca danym przedsiębiorstwem w chwili popełnienia naruszenia powinna za nie odpowiadać, nawet gdy w momencie wydania decyzji stwierdzającej naruszenie odpowiedzialność za prowadzenie przedsiębiorstwa ponosi inna osoba (wyrok Trybunału z dnia 16 listopada 2000 r. w sprawie C-279/98 P Cascades przeciwko Komisji, Rec. str. I-9693, pkt 78, i ww. w pkt 113 wyrok w sprawie SCA Holding przeciwko Komisji, pkt 27). Inaczej jest jedynie wtedy, gdy osoba lub osoby prawne odpowiedzialne za prowadzenie przedsiębiorstwa zakończyły swój byt prawny po popełnieniu naruszenia (wyrok Trybunału z dnia 8 lipca 1999 r. w sprawie C-49/92 P Komisja przeciwko Anic Partecipazioni, Rec. str. I-4125, pkt 145, i ww. w pkt 37 wyrok w sprawie HFB i in. przeciwko Komisji, pkt 104), jak to miało miejsce w tej sprawie.
- 122 W następstwie likwidacji AGA Gas spółka dominująca, AGA AB, przyjęła odpowiedzialność za swą dawną spółkę zależną, a więc też i karę, którą otrzymałaby AGA Gas, gdyby nadal istniała. W takiej sytuacji do ustalenia kwoty grzywny wciąż służy udział i sytuacja AGA Gas.
- 123 Po trzecie, jeśli chodzi o to, że czynnik dotyczący współpracy uwzględniony został po zastosowaniu pułapu 10%, wystarczy stwierdzić, że podejście to zapewnia, że komunikat w sprawie współpracy może wyrzucić swój pełny skutek: jeśli kwota podstawowa znacznie przekraczała granicę 10% przed zastosowaniem tego komunikatu, jak w przypadku AGA Gas, i gdyby nie można było od razu zastosować tej granicy, zainteresowane przedsiębiorstwo byłoby o wiele mniej chętne do współpracy z Komisją, skoro ostateczna kwota grzywny zostałaby w każdym razie obniżona do 10% bez względu na to, czy miałyby miejsce współpraca, czy też nie (wyrok Sądu z dnia 29 listopada 2005 r. w sprawie T-52/02 SNCZ przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-5005, pkt 41).
- 124 Wynika z tego, że słuszność zarzutu skarżącej o dyskryminacyjnym traktowaniu w porównaniu z AGA Gas, a także z innymi przedsiębiorstwami biorącymi udział w kartelu w zakresie, w jakim zarzut ten dotyczy również traktowania tych przedsiębiorstw, nie została wykazana.

— W przedmiocie sprzeczności ze skutkiem odstrasżającym

- 125 Skarżąca utrzymuje, że sposób, w jaki Komisja zastosowała w decyzji pułap 10%, przyniósł w zakresie ostatecznej kwoty grzywien skutek stojący w całkowitej sprzeczności z pożądanym skutkiem odstrasżającym. Podkreśla ona, że będąc stosunkowo skromnym przedsiębiorstwem, prowadzącym głównie działalność krajową, otrzymała znacznie wyższą grzywnę niż niderlandzkie zależne spółki grup przedsiębiorstw prowadzących działalność na skalę światową, o znacznie wyższych obrotach niż skarżąca. Przytacza tutaj dane dotyczące światowego obrotu spółek dominujących Air Products (5 717 mln USD) i Air Liquide (8 328 mln EUR).
- 126 Dodaje jeszcze, że brak zastosowania pułapu 10% do całkowitego obrotu grupy, do której przynależy spółka zależna będąca wyłącznym adresatem decyzji w sprawie nałożenia grzywny, prowadzi do sytuacji, w której kwota grzywny jest uzależniona od sposobu, w jaki dane przedsiębiorstwo podzieli swą działalność między poszczególne spółki, przy czym znaczna liczba międzynarodowych przedsiębiorstw, np. spółki stojące na czele Air Products i Air Liquide, prowadzi swą działalność za pośrednictwem różnych krajowych spółek. Oznacza to odejście od obiektywnego stosowania art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 i nadaje elementowi odstrasżającemu cechy arbitralności.
- 127 Na wstępie stwierdzić należy, że skarżąca przeprowadziła całkowicie nieistotne porównanie, ponieważ zestawia ona swój całkowity obrót (470 648 000 EUR za 2001 r.) z danymi dotyczącymi obrotu, rzeczywiście znacznie wyższego, uzyskanego przez przedsiębiorstwa, które nie zostały uznane za odpowiedzialne za stwierdzone przez Komisję naruszenie i w związku z tym nie były adresatami decyzji.

- 128 W rzeczywistości wydaje się, że argumentacja skarżącej opiera się na błędnym założeniu, a więc na tym, że w celu zastosowania pułapu 10% należy wziąć pod uwagę całkowity obrót grupy, do której przynależy spółka zależna ponosząca wyłączną odpowiedzialność za naruszenie i będąca adresatem decyzji w sprawie nałożenia grzywny, jak wykazano powyżej w pkt 116–118.
- 129 Wbrew twierdzeniom skarżącej, zgodne z orzecznictwem zastosowanie pułapu 10% nie uzależnia kwoty grzywny od tego, jak dany podmiot podzieli swą działalność. Ustalenie kwoty grzywny opiera się na ocenie prawnej Komisji, poddanej kontroli Sądu, dotyczącej przypisania naruszenia jednemu lub większej liczbie przedsiębiorstw, co jest jedyną koncepcją pozostającą w zgodzie z zasadą indywidualnej odpowiedzialności. Kwestia przypisania naruszenia rozwiązywana jest różnie, w zależności od okoliczności właściwych dla każdej sprawy, w której się pojawia, i może to być albo wyłączna odpowiedzialność spółki zależnej, albo dominującej, albo też solidarna odpowiedzialność obydwu podmiotów.
- 130 W zakresie, w jakim skarżąca utrzymuje, że ostateczna kwota grzywny stoi w sprzeczności z pożądanym skutkiem odstrasającym, ponieważ jest o wiele wyższa niż grzywny nałożone na będące adresatami decyzji niderlandzkie spółki zależne wielkich międzynarodowych koncernów dostarczających gaz, należy przypomnieć utrwalone orzecznictwo, zgodnie z którym przy ocenie ogólnego wymiaru grzywien Komisja ma prawo uwzględnić fakt, że oczywiste naruszenia wspólnotowych zasad konkurencji są ciągle stosunkowo częste, a zatem może ona podwyższyć wymiar grzywien w celu wzmocnienia ich odstraszącego skutku (ww. w pkt 113 wyrok z dnia 14 maja 1998 r. w sprawie SCA Holding przeciwko Komisji, pkt 179).
- 131 W tym względzie pkt 1 A ustęp czwarty wytycznych stanowi w szczególności, że w ramach oceny wagi naruszenia i ustalenia kwoty wyjściowej grzywny należy „ustalić grzywnę na takim poziomie, który zapewni odpowiednio odstraszący efekt”.

- 132 W niniejszej sprawie, stanowiącej przykład klasycznego rodzaju naruszenia prawa konkurencji i zachowania, którego niezgodność z prawem była wielokrotnie potwierdzana przez Komisję od czasu pierwszych działań podejmowanych przez nią w tej dziedzinie, Komisja miała prawo uznać za niezbędne ustalenie kwoty grzywny w wymiarze wystarczająco odstrasżającym, w granicach wyznaczonych przez rozporządzenie nr 17.
- 133 Zaś jak opisano powyżej (pkt 110), skarżąca nie wykazała, że Komisja popełniła w stosunku do niej błąd w ocenie, jeśli chodzi o pułap 10%, przy czym należy również pamiętać, że instytucja ta ma w myśl rozporządzenia nr 17 obowiązek stosowania tej granicy.
- 134 Z całości powyższych rozważań wynika, że podniesione przez skarżącą zarzuty naruszenia art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17, nieproporcjonalności nałożonej grzywny, jej dyskryminacyjnego charakteru i jej sprzeczności ze skutkiem odstrasżającym należy oddalić jako bezzasadne, a ostateczna kwota nałożonej na skarżącą grzywny jest jak najbardziej właściwa, gdyż żadna z podnoszonych przez nią okoliczności nie uzasadnia obniżenia tej kwoty.
- 135 Wreszcie, jeśli chodzi o naruszenie „zasady zakazu arbitralności”, stwierdzić należy, że argumentacji skarżącej odnoszącej się do tego zarzutu nie można odróżnić w istocie od zarzutów, o których mowa w punkcie poprzednim, a więc również należy go oddalić.

W przedmiocie kosztów

- 136 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, zgodnie z żądaniem Komisji należy obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (piąta izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje oddalona.**
- 2) **Skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Vilaras

Dehousse

Šváby

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 4 lipca 2006 r.

Sekretarz

Prezes

E. Coulon

M. Vilaras